

Carl Bildt: Att skapa Europas bästa skola - en millenniereform för Sveriges framtid

Talare

Carl Bildt
Partiledare, Moderaterna

Datum

19 mars 1998

Plats

Rålambshovsskolan, Stockholm

Varje år går ungefär hundratusen svenska barn till skolan för första gången. Till en nyskurad skolsal, med en nyputsad fröken och med föräldrar som inte sällan är mer nervösa än barnen själva.

Alla minns vi spänningen, nyfikenheten, oron - men mer än någonting annat minns vi förväntan. Den första skoldagen var ett kliv in i något nytt - man blev lite mindre barn och lite mer vuxen, man skulle få vara med och erövra en värld av kunskap.

Alla föds med lusten att lära. Drivkraften till ny kunskap är lika gammal som människan och den föds i varje ny individ.

Varje flicka och pojke som för första gången kliver upp för skoltrappan - i nya kläder och med sin nya skolväska i handen - känner att han eller hon skall bli invigd i det mänskliga vetandet.

Att det sedan inte riktigt blir som man då tänkte sig - det vet vi alla. Skolarbete är inte alltid en dans på rosor. Det är inte alltid så att Hallands floder är roligare än fotboll, att subjekt och predikat känns viktigare än flygplansmodeller eller att de tyska verbens gåtor intar en central del av livets mening för en trettonåring.

Den romantiska bild som sex- och sjuåringar håller sig med inbegriper sällan baksidan av hårda studier. Få går med samma entusiasm ner för skolans trappa sex, nio eller tolv år senare. Det är naturligt.

Men vårt problem är inte att barnen i svenska skolor går in i studiernas mer normala vardagslunk eller att glädjen över att finna ny kunskap kanske inte är lika omfattande i nionde som i första klass. Sveriges problem är att allt för många förlorar den helt.

Det blir ingen vardagslunk - det blir ingen lunk alls.

I ett samhälle där förmågan att ta del av, bearbeta och skapa information och kunskap blir allt viktigare är det ett handikapp att inte ha tillräckligt goda kunskaper i svenska, matematik och engelska.

De tusentals flickor och pojkar som årligen lämnar skolan utan dessa kommunikationsredskap löper stor risk att lämnas utanför i en värld där förmågan att kommunicera spelar en allt större roll för ekonomisk, social och kulturell utveckling.

Internationella jämförelser visar att vi lägger mycket pengar på utbildning. OECD visade så sent som i december att inget annat land i världen lägger en så stor del av sin samlade ekonomi på skolan som Sverige.

Det är bra att det är så - och det är en prioritering som jag hoppas att det finns bred enighet bakom.

Men hur går det med dessa pengar? Hur används de? Får vi världens bästa skola för världens högsta skatter?

Många gånger präglas debatten om den svenska skolan av överdrifter och extremer. Lyssnar man på regeringens företrädare verkar vi leva i den bästa av världar - lyssnar man på andra verkar den svenska skolans vardag vara orgier i våld och fula ord, där likgiltiga elever driver omkring mellan lärarlösa lektioner i klassrum där möglet rinner längs väggarna.

Ingendera bilden är sann. Sverige har inte en skola i världsklass - för var och en som tar sig utanför utbildningsdepartementet är detta uppenbart. Vi satsar mest, men får inte ut mest. Här talar internationella undersökningar ett tydligt språk. Svenska lärare undervisar minst i hela den industrialiserade världen. Svenska elever har ofta medelmåttiga studieresultat jämfört med jämnåriga.

Vi har måhända Europas dyraste skola - men vi har tyvärr inte den bästa.

Vi får inte det som vi betalar för. Vi har inte det som vi måste ha.

Men vi är förvisso heller inte något u-land. Dagens sjuåringar fostras inte till analfabetism, stråtröveri eller allmän oduglighet. Tolv år i den svenska skolan är inte tolv år av systematisk nedbrytning av unga människor. Våld i skolan är alltid oacceptabelt, men skolan är ingen katastrofzon.

Debattens extremer fångar olika ögonblicksbilder av hur situationen på våra skolor kan vara. Men vare sig Sörgården eller katastrofzonen ger en helhet av vad det handlar om. Om hur vi skall skapa goda förutsättningar för framtidens svenska skola säger den mycket lite.

Vi är nämligen utan tvekan bra på en del - ibland till och med mycket bra. Vi är sämre på annat och på en del områden är vi riktigt dåliga.

Svenska barn är - liksom svenska vuxna - allmänbildade och samhällsintresserade. Vi har en tidningskonsumtion som ligger i världsklass och svenska barn läser mycket relativt andra. En svensk tioåring är bra på att ta till sig information.

Den svenska skolan och svenska ungdomar är relativt internationaliserade. Antalet utlandsstudenter har ökat kraftigt under det senaste decenniet. Det är bra och det bör uppmuntras.

Vi är dåliga på att ta vara på dem som verkligen är intresserade av matematik och naturvetenskap. Vilket är ett särskilt bekymmer eftersom det jämfört med andra länder är få som söker sig till naturvetenskapliga utbildningar. Ser man till elever i allmänhet är de hyggliga på att räkna och förstå naturvetenskapliga samband; ser vi till dem som specialiserar sig är vi tämligen mediokra.

Den generella nivån är lägre än vad den borde och skulle kunna vara - de som fördjupar sig ligger inte sällan klart efter elever i andra länder.

Det är detta som är den svenska skolan av idag. Den är inte så dålig som vi kan frukta - men den är heller inte så bra som vi kan kräva.

Det är kring detta diskussionen om vår skola borde handla. Inte om att allt är perfekt eller allt är elände. Utan om hur vi skapar en skola för kunskap som ger våra barn tillgång till de möjligheter i det samhälle, i den ekonomi och på den arbetsmarknad som nu bryter fram.

Det är för att vi kan bättre idag och för att vi måste kunna bättre i framtiden som förnyelsen blir nödvändig.

Jag har talat många gånger om den stora samhällsomvandling - det stora systemskifte - som vi och världen står mitt uppe i. Den gradvisa övergången från gårdagens nationella industrisamhällen till morgondagens internationaliserade informations- och kunskapssamhälle.

Ett samhälle med helt nya möjligheter för alla oss envar. Och för oss som nation.

Men för att inte de nya möjligheter skall gå oss förbi krävs förnyelsen och förändringen.

Och är skolan av alldeles avgörande betydelse. Det är skolan som möter framtiden först - därför att det är barnen som är framtiden. Det är deras nyfikenhet, kunnande, kreativitet, skaparanda, kunskapsörst och livsglädje som gör det nya framtiden möjlig. Och det är skolan som ger dem starten, möjligheten, basen för denna framtid.

Vi måste bli bättre. Inte nöja oss med halvbra eller sisådär. Utan inrikta oss, tydligt och klart, på att få den förnyelse som kan ge oss Europas bästa skola när vi tagit steget in i 2000-talet.

Förnyelsen har tre delar.

Kunskap, Individualisering och Mångfald.

Kunskap för att det är varje skolas centrala mål och uppgift. Individualisering för att varje individs väg till kunskap är unik. Och mångfald för att ett skolsystem som strävar efter likriktning aldrig kan tillåta individualisering.

Skolans grundläggande roll som kunskapsförmedlare måste prioriteras. Ingen annan uppgift är viktigare än att svenska elever kan tillgodogöra sig kunskaper av hög kvalitet. Misslyckas vi med att ge våra barn tillgång till de verktyg som de behöver i vuxenlivet kommer vi att misslyckas med alla andra mål.

Kunskap är - och kommer i växande utsträckning att bli - samhällets avgörande

produktionsfaktor - vår allra viktigaste tillgång.

De växande företagen i världen bygger i allt högre grad på utveckling, förädling och exploatering av kunskap och i allt lägre på utvinning av råvaror eller på tung industriproduktion. Miljardvärden skapas i programvaru-, kommunikations-, media- och telekomindustrin. Om skogen och malmen var grunden för Sveriges välståndsrevolution från 1870 till 1970, så kommer en framtida välståndsrevolution bero på hur vi klarar att utnyttja vår kunskap, vår fantasi och vår kreativitet.

Att skolan spelar en alldeles avgörande roll blir självklart. Ett land utan ett fungerande utbildningssystem kommer att få problem i en global kunskapsekonomi.

Få områden kommer att vara i så stort behov av individualisering som utbildningen. Dels för att möjligheterna i livet i hög grad kommer att bero på vilka kunskaper man har, men också för att varje individs väg till kunskap är unik.

Den svenska skolan har under de senaste decennierna tappat två saker - individen och kunskapen. Det ena följer av det andra. En skola som negligerar kunskap negligerar individen, och tvärtom.

Detta beror inte på att man tyckt att individen varit oviktig eller att kunskap varit oväsentligt - utan för att annat varit viktigare och mer väsentligt. Skolreform efter skolreform har sedan 1960-talet försökt slipa bort olikheter mellan individer och fastställa andra mål för verksamheten än kunskapsförmedling. Det är när skolan förlorar förståelsen för att varje elev är unik och att skolans uppgift först och främst är att förmedla kunskap som den misslyckas.

Patos för rättvisa blev rädsla för mångfald. Skolan byggdes för en medelindivid som inte existerade utanför den gamla Skolöverstyrelsens promemorior. Undervisning, betygssystem och pedagogik strävade ofta efter att sudda ut istället för att ta tillvara på olikheter.

Sverige fick ett utbildningssystem där det fanns en - och endast en - väg till ett utomordentligt oklart mål. Skulle det flummas, ja då skulle det flummas på

samma sätt i hela landet och i alla skolor. Det som var pedagogiskt mode på Skolöverstyrelsen blev likriktare för hela landet.

Jag tror att ett av de viktigaste beslut som vi kan fatta på skolans område är att säga att det skall vara precis tvärtom. Skolan skall vara tydlig och bestämd i sina mål, men vi kan aldrig fastställa vilken väg som passar varje elev eller varje skola.

Den som går i en svensk skola skall veta att när han eller hon kliver ut i arbetslivet är hon rustad att klara sig - svenska ungdomar skall veta att de har verktygen för att forma och bli en del av samhällsutvecklingen. Målet för all utbildningspolitik skall vara kunskap.

Men medlen skall vara öppna. Varje människa är unik, hennes väg till kunskap är därför också unik. Det går inte att centralt bestämma hur målet skall nås, däremot kan vi som föräldrar och skattebetalare ställa krav på vad som skall uppnås.

Vi måste tillåta en mångfald av vägar till ett gemensamt mål. Politiker kan inte och skall inte garantera att skolan skall se exakt likadan ut överallt. Att timplanen skall se exakt likadan ut i Haparanda och i Ystad. Att pedagogiken skall se likadan ut i en svensk skola och i en finsk friskola.

Däremot kan och skall vi kräva och garantera att varje svensk skolelev når den kunskap han eller hon behöver.

Skolans uppgift som kunskapsförmedlare skall vi prioritera genom att införa en kvalitetsgaranti i den svenska skolan. Tillsammans med att vi återupprättar skolan som fungerande arbetsplats och vi genomför en massiv satsning för att göra Sverige världsledande på IT i skolan är jag övertygad om att en fungerande kvalitetsgaranti kan ge svenska barn möjlighet att gå i en skola i av bästa internationella klass.

Vi skall se till att det svenska utbildningssystemet har de ramar och de regler som behövs för att kvaliteten i utbildningen - på varje nivå - skall kunna garanteras. Här måste den politiska uppgiften vara självklar och tydlig. Här får det inte finnas någon förhandlingsmän.

Kvalitetsgarantin har tre element. Tydliga krav och riktiga examina. Ett fritt

skolval. Och en kontinuerlig kvalitetsuppföljning.

För det första måste elevernas kunskaper kontrolleras och följas upp på ett mer systematiskt sätt. Det får inte finnas någon tvekan om att den som lämnar ett stadium i skolan har tillgodogjort sig de kunskaper som han eller hon förväntas ha tagit del av. När regeringen vill jämställa ämnet svenska 2 med svenska är det en missriktad välvilja som inte gagnar någon. Allra minst gagnar det kvaliteten. Vi vill återinföra en verklig och obligatorisk examination - och då inte bara på gymnasiet, utan också i grundskolan.

En examen skall vara bevis på att man uppnått de kunskaper som krävs. Det är ett grundläggande rättvisekrav att varje elev får en oberoende utvärdering av vad han eller hon kan.

Gymnasieskolan måste reformeras. De senaste tio årens strävanden efter att likrikta den svenska gymnasieskolan har inneburit att en lång rad av grundskolans problem nu också finns i gymnasiet.

Den senaste gymnasiereformen tog erfarenheterna från enhetsskolan till intäkt för att begå samma misstag i gymnasieskolan.

Rapporterna om problemen i den nya gymnasieskolan blir allt tydligare och allt tätare. Misstagen måste rättas till. Det är en prioriterad uppgift att så snabbt som möjligt fatta beslut om att reformera gymnasiet.

Betygen skall vara en naturlig del av undervisningen. Rättvisa och rättvisande betyg är ett stöd för skola, elever och föräldrar - ett kvitto på vad man kan. Betyg skall ges oftare, tidigare och i fler steg. Student- och grundskoleexamen kompletteras med nationella prov i årskurserna fem och nio i grundskolan och under gymnasiet.

Kvalitetsgarantins andra element är ett fritt skolval. Införandet av skolpengen och friskolesystemet var en av den borgerliga regeringens viktigaste reformer. Nu går vi vidare. Genom en skolpeng för alla blir varje svensk skola en friskola. Elever och föräldrar skall veta att de har den yttersta makten att bestämma över skolgången.

Genom en skolpeng för alla skapar vi en resursgaranti. Vi garanterar att varje

elev har resurser för ett fritt skolval. Det är inte acceptabelt att en friskolas verksamhet ställs mot bowlinghallar eller fritidsgårdar - det fria skolvalet är viktigare än det kommunala lättsinnet.

Det går inte att överskatta dynamiken i en reform som garanterar varje elevs fria skolval. Makten över hur skolan bedriver sitt arbete och över pedagogiken flyttas från politiker och byråkrater till skolledare och lärare, men framförallt till föräldrar och elever. Sverige får den utbildningskonkurrens som är helt nödvändig om vi skall kunna hitta alla de olika vägar till kunskap som olika individer behöver. Utbildningen blir konsumentstyrd.

Den konkurrens som på andra områden i samhället borgar för uppfinningsrikedom och utveckling har strypts på skolans område. Det pedagogiska utvecklingsarbetet har skett centralt och möjligheten att pröva det annorlunda har varit begränsad eller obefintlig.

Innan den borgerliga regeringen införde skolpengsystemet var friskolor något avvikande som skulle motarbetas. Skall våra barn vara en del av en allt mer global konkurrens är det oansvarigt att inte öppna vår egen skola för en mångfald som eftersträvar det bästa.

Om varje skola blir en friskola kommer skolledarnas ansvar att öka. Förmågan att erbjuda en utbildning som många elever väljer blir avgörande för skolans framgång - det må gälla om den är fristående eller kommunal. Vill inte elever söka sig till en viss skola så har den inget existensberättigande.

Hur skolledningen utformar verksamheten, hur duktig man är på att rekrytera lärare och hur väl man använder sina resurser blir avgörande. Vägarna till läraryrket kan därmed också bli fler. Jag är övertygad om att förmågan att sätta ihop ett fungerande team av lärare - som kan fylla de olika roller som måste finnas i en skola, och som därför naturligen har olika bakgrund - kommer att vara mycket viktig för varje skollednings förmåga att bedriva en attraktiv och fungerande verksamhet.

Det finns mycket stora svagheter i den svenska lärarutbildningen. Här krävs radikala och långtgående reformer. Det råder bred enighet om detta och det sitter redan en utredning. En ny regering skall genomföra en stor lärarutbildningsreform. Som fokuserar på lärarnas akademiska färdigheter och

som sätter ämneskompetensen i centrum. Den som genomgår svensk lärarutbildning skall vara mycket kunnig i sitt ämnesområde. Ingen pedagogisk talang i världen kan ersätta bristande kunskaper i det man skall undervisa i.

Men minst lika viktigt är att skolorna tillåts lyfta blicken. Att rekryteringsunderlaget tillåts växa. Att vägarna till lärarrollen blir fler.

Lönesättning och anställningsvillkor kommer att individualiseras, karriärvägarna att bli fler och de som inte är lämpade att vara lärare kommer att få söka sig till annan verksamhet. Statusen och attraktionen i läraryrket måste förbättras om vi inte skall riskera att hamna i en fullständig lärarkollaps i början av 2000-talet. Nyrekryteringen till lärarhögskolorna är dålig, studieavhoppet många och vi vet att en stor andel av lärarkåren kommer att pensioneras inom den kommande tioårsperioden.

Detta är ett strukturellt problem som inte kan lösas med brandkårsutryckningar eller fager valretorik. Jag är övertygad om att vi måste ändra förutsättningarna för läraryrket i Sverige.

Starka och självständiga skolor som rekryterar den personal som den behöver kommer att premiera duktiga lärare - såväl professionellt som ekonomiskt. Detta är det enda sätt som vi långsiktigt kan säkra att unga människor söker sig till läraryrket.

Det tredje elementet i kvalitetsgarantin är inrättandet av ett nationellt kvalitetsinstitut - fristående från den nuvarande utbildningsbyråkratin och med uppgift att kontinuerligt följa kvalitetsutvecklingen i alla Sveriges skolor.

Därmed får föräldrar och elever ett stöd i valet av skola - kraven på prestationer skärps, de skolor som inte håller måttet hamnar i fokus. Kunskapen om var det går bra sprids naturligen också till andra skolor - möjligheterna att dra lärdomar och ta varning förstärks.

Men kvalitetsinstitutet måste också ha exekutiva möjligheter att stänga och omorganisera skolor som uppenbarligen inte fungerar.

Kvalitetsgarantin sätter fokus på kunskapen, den värnar individen och den tror på mångfalden. Vi stärker lärarnas status genom att individualisera deras

förhållande till sina arbetsgivare - inte genom kortsiktiga och flyktiga löften om mer bidrag. En fungerande kvalitetsgaranti är fokuserad på målet kunskap och öppnar därför upp för frihet i valet av medel.

Men kvalitetsgarantin måste kompletteras för att skolan skall fungera, för att den på allvar skall kunna individualiseras och för att den skall kunna bereda väg för eleverna in i det nya samhälle som nu växer fram.

Ett gemensamt mål förutsätter inte kollektiva medel. Vi vet att det är tvärtom. Varje individ är unik och det är varje individs väg till kunskap som det är skolans uppgift att finna. Det fria skolvalet ger varje elev och förälder rätt att välja det som fungerar för honom eller henne.

För att ytterligare stärka individualiseringen måste vi gå vidare.

- Det bör upprättas individuella kontrakt. Som tydligt beskriver elevernas och skolans rättigheter och skyldigheter.

- Upprätta individuella studieplaner. Varje elev bör ha en egen plan för när och hur olika mål skall nås. Speciella behov och talanger måste uppmärksammas så att varje individ får det stöd och den uppmuntran han eller hon behöver.

Arbetet med att skapa harmoniska och väl fungerande undervisningsgrupper är en viktig - och i dag nästan helt negligerad - uppgift för lärare och skolläda. Om alla skall kunna nå det gemensamma målet måste vi se barnen som individer - inte som byggklossar i en klass eller årskull.

Skolan måste dessutom vara en fungerande arbetsplats. Och det gäller alla skolor. Mångfald är inte det samma som kaos, tolerans mot det annorlunda är inte samma sak som likgiltighet när det går snett.

I en stökig - eller till och med fientlig - miljö går det inte att finna ro för vare sig arbete eller studier. Idag är arbetssituationen i många skolor mycket påfrestande, för såväl elever som för lärare. Så sent som i måndags visade Skolverket att en femtedel av lärarkåren upplever att mobbning, våld och rasism har ökat under de senaste tre åren. Vi kan inte acceptera att det är så.

Att få betyg i ordning och uppförande skall vara lika naturligt som att få betyg i

matte eller engelska. Den som inte respekterar sina kamrater, som håller sig med ett fult språk eller som stör arbetsron skall få utomordentligt tydliga signaler om att ett sådan beteende inte är acceptabelt. Här skall råda nolltolerans. När man gör något fel skall man veta att man gjort fel.

Men den viktigaste åtgärden för att främja ordning i skolan är att stärka föräldraansvaret. När föräldrarna har makt att bestämma över sina barns utbildning förstärks också möjligheterna till inflytande och engagemang och därmed kraven på ansvar.

Föräldrar skall ha rätt till kontinuerlig information om hur deras barn uppträder i skolan. Detta är lika självklart som att de får veta vilka studieresultat som presterats.

Jag har i en rad olika sammanhang talat om informationsteknologins banbrytande betydelse. Här befinner vi oss mitt uppe i en revolution där tillgången på information bokstavligen utvecklas explosionsartat. Inverkan på arbetsliv och företagande är uppenbara och på skolans område kan vi stå inför den största pedagogiska förändringen på decennier.

Den nya tekniken kommer inte att kunna pådyvlas ovanifrån eller likt en extra krydda hällas på skolan. Skall den fungera måste den integreras i skolarbetet och i pedagogiken. Hur utvecklingen i sina detaljer kommer att bli kan vi naturligtvis bara ana - att exakt fastslå hur informationstekniken i framtiden kommer att användas i skolan vore att begå samma misstag som de som på 1970-talet centralt bestämde hur allting skulle vara i skolan.

Vad vi däremot kan göra är att se till att förutsättningarna finns. Att infrastrukturen är dragen och att lärarna är mäktiga att använda den. För det är först när kapaciteten finns som teknikens alla möjligheter kan upptäckas och exploateras.

Jag vill genomföra en IT-satsning som till utgången av år 2000 ger alla svenska skolor tillgång till höghastighetskommunikation över Internet och som lyfter lärarnas kompetens och kunnande till en nivå där tekniken på allvar bryter igenom i undervisningen.

Bredband till barnen i skolan är viktigare än bidrag till dem när de blir vuxna.

Svenska skolor skall här vara bäst i världen. Det finns ingen anledning att nöja sig med mindre.

Lärarna måste ges ett rejält kompetenslyft. Det vore fel att dra alla över en kam, men många lärarhögskolor har idag mycket svårt att ge de blivande lärarna de verktyg de behöver för att kunna integrera informationstekniken i det pedagogiska arbetet. Bland de äldre lärarna är glappet mellan kompetens och kompetensbehov ofta mycket stort. Det måste till radikala förändringar i lärarutbildningen och skolan måste i högre utsträckning kunna köpa in IT-kompetens efter behov.

För de lärare som finns i skolan genomför vi en utbildningssatsning som lyfter upp dem till en nivå där de använder den nya tekniken i undervisningen.

Slutligen måste skolan återigen bli en plats för unga människor. Det gäller inte minst universiteten, där vi ser hur medelåldern stiger och hur det tar allt längre tid för studenterna att bli klara med sina studier. Förklaringarna till att det är så är många - inte minst fungerar våra högskolor till en del som uppsamlingsplatser för människor som är arbetslösa.

Vuxenutbildning är viktigt och vi skall inte förneka människor en andra eller en tredje chans, möjligheten att byta karriär eller lusten att bilda sig.

Men om vi inte klarar av att ge den uppväxande generationen den utbildning de behöver kommer problemen med dåligt utbildade vuxna aldrig att kunna hävas. Vi måste se till att de som idag lämnar gymnasiet får den högskoleutbildning de vill ha och behöver.

Andelen svenska 19-åringar som börjar på universitet och högskola är låg vid en internationell jämförelse. Andra utbildningspolitiska - men framförallt arbetsmarknadspolitiska - motiv har prioriterat andra grupper.

Det är inte acceptabelt. Jag har anklagats för att visa det mest bottenlösa förakt mot den samlade mänskligheten när jag kritiserat regeringen för att använda utbildningssystemet som arbetsmarknadsstatistiskt reglage. Men det kan inte hjälpas - unga människor skall ha företräde till högre utbildning.

Jag accepterar inte att ungdomsskolan prioriteras ner när

arbetsmarknadspolitiken prioriteras upp. Jag vill att det skall vara naturligt att - om kunskaperna räcker - kunna gå vidare direkt från ungdomsskolan in i högskolor och universitet, i vårt eget land eller i andra länder. Det är inte ungdom som söker kunskap som skall offras när regeringen misslyckats med sysselsättningspolitiken.

Att jag så tydligt vill ge ungdomsskolan företräde och sätta ungdomarna i första rummet när det gäller högskola och universitet innebär inte att det livslånga lärandet är mindre viktigt. Men det måste ha sin grund i ungdomsskolan. Och dess olika krav måste lösas på sätt som inte ställer ungdomarna åt sidan. Fler vägar till utbildning måste öppnas upp.

Jag har sagt att jag vill att Sverige skall ha Europas bästa skola. Det gäller alldeles självklart ungdomsskolan. Men det gäller också högskolor och universitet.

Det vore lätt att i största allmänhet tala om världens bästa skola. Men jämförelser med de mer stela lärandet i olika östasiatiska system blir alltid svår. Det finns en kreativitet i de europeiska kulturernas mångfald vi inte får förlora. Får vi Europas bästa skola kommer våra ungdomar i framtiden att vara bland de allra bästa i världen.

För mig är det en absolut självklarhet att en ny regering blir en regering som sätter skol- och kunskapsfrågorna i det allra första rummet. Det är en central del i den nödvändiga förnyelsen av Sverige för att vi skall kunna möta framtiden.

För oss moderater har det alltid varit en självklarhet. Och med de insatser som Beatrice Ask gjorde för skolan och Per Unckel för högskola, universitet och forskning har vi all anledning att vara stolta över våra traditioner.

Våra tre år var år av reformer och förnyelse när det gällde skola, kunnande och kompetens. De senaste fyra åren har tyvärr varit döda år i svensk skol- och kunskapspolitik.

Men jag kan säga detta inte enbart utifrån en stark bas i moderat politik och moderat tradition. Här finns också en stark bas i det som förenar oss med folkpartiet och kristdemokraterna.

Vi talar alla om skolan. Om lärarna. Om kunskapen. Om vikten av förnyelsen.

Och därmed har vi tillsammans en stark profil och en stark politik i denna viktiga förnyelse- och framtidsfråga.

Och vi har på de flesta punkter ett gemensamt reformprogram. En reformerad gymnasieskola. En förändrad lärarutbildning. En ny syn på kompetens och kunnande.

Programmet är tydligt.

En ny regering kan ge oss en skola med kvalitetsgaranti för alla - med ett fritt skolval för alla, med betyg och riktiga examina och med en ständig uppföljning och förbättring. En skola som ger våra barn - och oss som nation - bästa möjliga start när vi tar steget in i det tredje årtusendet.

Taggar

1990-tal, 1998, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/carl-bildt-att-skapa-europas-basta-skola-en-millenniereform-for-sveriges-framtid>